

paa de Ting, som kommer frem fra den Kant, tilmed naar man i den Grad blander virkeligt sammen med uvirkeligt og farver saa stærkt, som man har gjort i denne Sag.

Det ærede Medlem siger, at jeg kunde have ladet denne Sag undersøge nærmere fra første Færd. Dertil vil jeg sige, at hvis der virkelig var Samstemning mellem Stabssergenten og Lægen helt igennem, var der ingen Anledning til videre Undersøgelser, der var Oplysning om alle Forhold. Det, som bevirkede, at jeg maatte være sikker i min Sag, var, at det var de to eneste Mænd, som kunde give Beskød, der havde afgivet Erklæring. Stabssergenten havde afgivet sin Erklæring til 1ste Bataillon og Bataillonschefen skriver, at den er afgivet med en saadan Sikkerhed, at man ikke kunde nære Tvivl om dens Rigtighed. Den sendes til Lægen, som har den nogle Dage og derpaa sender den til Krigsministeriet uden at tage Afstand fra en eneste Tøddel. Saa skulde jeg synes, jeg var berettiget til at finde, at det, som skulde oplyses: hvorledes Manden er blevet behandlet, da han mødte hos Lægen til Eftersyn paa Frederiksberg Slot, var oplyst.

Nu viser det sig, at Stabssergenten ikke tør fastholde, at det virkelig er Jørgensen, den Samtale er ført med, men at det mulig kan være en anden. Jeg er i „Social-Demokraten“ fremstillet som en Mand, som ikke kunde overleve den Begivenhed, at en Stabssergent og en Læge er blevet uenige om, hvad der virkelig er passeret. Sagen er fremstillet, som om det var mig, der havde forvekslet de to Personer. Det har jeg paa ingen Maade. Naar man læser min Tale, vil man se, at jeg har fulgt Beretningen om den afdøde Jørgensens Færd, fra han mødte paa Frederiksberg Slot indtil den Dag, da han afgik ved Døden paa Garnisons Sygehus. Der er for det ærede Medlem intet at tage saa højtideligt paa, jeg tror heller ikke, han er saa blødagtig, naar han en Gang imellem træder op imod sine Modstandere. Lad os ikke skabe os, men erkende, at vi er Mennesker og tager haandfast paa Tingene, naar der virkelig er Anledning dertil. Jeg har i alt Fald ikke noget at bebrejde mig i denne Sag.

L. Rasmussen: Jeg skal rette mig efter Formandens Henstilling. Da Aktstykk-

kerne nu vil blive tilstillede Finansudvalget, vil der senere kunne blive Lejlighed til at fremdrage Sagen paa ny her i Tinget. Overfor den højtærede Forsvarsministers Bemærkninger om, at man ikke skal være saa omskindet, vil jeg gerne sige, at han har misforstaaet mig, hvis han troede, at det, jeg paatalte, var, at hans Angreb overfor „Social-Demokraten“ havde været for haarde. Ministeren maa angribe baade mig, Socialdemokratiet og „Social-Demokraten“ saa haardt og saa skarpt, som han ønsker. Jeg synes egentlig, at der fra min Side kun var Tale om et venskabeligt Raad; naar man selv bor i Glashus, skal man ikke kaste med Sten. Det, der var Tale om fra Ministerens Side, var ikke i saa høj Grad et Angreb paa „Social-Demokraten“, som det var dette, at han mente at kunne konstatere, at enkelte af Bladets Oplysninger var urigtige, og derfor gik ud fra, at de var fremsatte i en ond Hensigt. Saa er det, jeg mener, at naar Ministeren i god Tro giver en fuldkommen urigtig Oplysning, er der ikke megen Grund for ham til at angribe „Social-Demokraten“ for dette Blads urigtige Oplysninger. For øvrigt vil jeg sige til Ministeren; at jeg skal ingeniende beklage mig over, at han benytter for skarpt Skyts, thi vi mener at have maaske lige saa skarpt Skyts paa Lager; for den Sags Skyld ingen Alarm!

Ordføreren (Pinstrup): Jeg finder Anledning til at takke den højtærede Forsvarsminister for den Redegørelse, vi har faaet angaaende denne Sag. Det er altid beklageligt, naar et ungt Menneske afgaar ved Døden; men det er alligevel saaledes, at naar det sker under Soldatertjenesten, føles det ganske særlig haardt af Slægten. Det er derfor meget forstaaeligt, at en saadan Sag maa oplyses til Bunds. Efter hvad der er oplyst, skønner jeg ikke, at der er Tale om, at Soldat Jørgensen er blevet misbrugt i nogen Maade. Det eneste Arbejde, der har været ham paalagt, har været Stuevagt, men naar de var to om det, kan det ikke have overanstrengt ham. Jeg skønner ogsaa, at den Hjemve, han har lidt af, var unaturlig og sikkert maatte skyldes den Sygdom, han viste sig at lide af. Sagen forekommer mig at ligge saaledes, at der ikke er Grund til at tro, at Døden er frem-